

РЕШЕНИЕ

№ 27047

гр. София, 13.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 12.12.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **8562** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. С. Д., [ЕГН] от [населено място], чрез процесуалния му представител адв.Б. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 24-1184 -000054 от 29.06.2024г., издадена от мл. автоконтрольор при РУ К. при ОДМВР С. -А. М., с която на основание чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата на първо място се твърди, че процесната заповед е издадена от некомпетентен орган. На второ място, било допуснато нарушение по чл.10 от АПК, тъй като лицето издало АУАН и ЗППАМ било едно и също. На следващо място, не било спазено изискването на чл. 59, ал.2 ,т. 4 от АПК, тъй като липсвали фактически и правни съображения. В заключение процесната ЗППАМ била бланкетна, а на места и нечетлива, издадена от некомпетентен орган. Иска се отмяна на оспорената заповед. Заявява се претенция присъждане на направени по делото разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят - Д. Д., редовно и своевременно призован, не съявява и не се представлява. С молба от 16.10.2024г., жалбоподателят, чрез адв. М., е изложил становище по същество за отмяна на оспорената ЗППАМ и отново е заявил претенция за присъждане на разноски като е представил списък по чл.80 от ГПК.

Ответникът – мл. автоконтрольор при РУ К. при ОДМВР С., издал процесната ЗППАМ, се е явил в с.з. от. 14.11.2024г. и е заявил, че оспорва жалбата. В с.з. от 12.12.2024г., когато е даден ход по същество, редовно уведомен, не се явява и представлява.

СГП, редовно и своевременно призована, не се представлява.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От приложените по делото доказателства се установява, че процесната ПАМ, е наложена на жалбоподателя, затова че на 28.06.2024г. в 23,15 часа в [населено място], по [улица], с посока на движение [населено място] баня, е управлявал моторно превозно средство- автомобил „М. с 220“ / собственост на „АБ – Ханделс“ ЕООД/ след употреба на алкохол, установена с техническо средство -Алкотест Дрегер 7510/ с посочен в АУАН фабричен номер/, като при проверката уредът е отчел 1,10 промила алкохол в издишания въздух от водача/ жалбоподателя/. Срещу водача бил съставен АУАН /серия GA № 1153906 от 29.06.2024 г. / за извършено нарушение по чл. 5 ал.3 т.1 от ЗДвП. АУАН бил подписан без възражения от водача/ жалбоподателя/.

При така установената фактическа обстановка мл. автоконтрольор при РУ К. при ОДМВР С. издал Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 24-1184 -000054 от 29.06.2024г., в която е посочил, че е налице хипотеза на управление на МПС с концентрация на алкохол над 0,5 на хиляда, като на основание чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

По делото е представена и приета административната преписка, като в същата се съдържа и справка – картон за водача, видно от която жалбоподателят периодично е наказван за извършвани множество различни нарушения по ЗДвП с влезли в сила НП и фишове в периода 2003г. -2024г.

Приета е справка, че във връзка с издадения талон за медицинско изследване, жалбоподателят не е дал биологична проба за изследване.

По делото са представени и заповеди относно компетентността на издателя на оспорения акт.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в 14-дневния срок за обжалване, срещу подлежащ на обжалване акт от лице, за което той е неблагоприятен, поради което е допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съобразно разпоредбата на чл. 23 ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки се уреждат в съответния закон. Съгласно чл.172, ал.1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по

този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно Заповед № 517-з-2035/14.04.2022г. на Директора на ОДМВР-С. издателят на ЗППАМ- младши автоконтрольор 1 степен, към РУ при ОДМВР С. е оправомощен да налага ПАМ по чл. 171 от ЗДвП от вида на процесната. Представени са Заповед № 517- з 743/26.03.2018г. на директора на ОДМВР-С., както и Акт за встъпване на длъжност, видно от които издателят на оспорения акт е младши автоконтрольор 1 степен – РУ –К. при ОДМВР –С. и съответно заема длъжността, посочена в ЗППАМ, поради което последната се явява издадена от компетентен орган и е валиден, а не нищожен акт, а възраженията на жалбоподателя в обратен смисъл са бланкетни и неоснователни.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено. Съдът не споделя възраженията на жалбоподателя, че оспорената ЗППАМ не е мотивирана. Съгласно ТР №16/31.03.1975г. на ОСГК на ВС не е необходимо издаването на административния акт да съвпада по време с излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт или да бъдат изложени допълнително, когато с това се постигат целите, които законодателят е преследвал с изискването за мотивиране. Актът за установяване на административно нарушение, съдържа описание на фактичката обстановка, касаеща установеното нарушение. В самата ЗППАМ също е посочено ясно, че жалбоподателят на 28.06.2024г. в [населено място], по [улица] е управлявал МПС/ автомобил „М. с 220“/ с концентрация на алкохол над 0,5 на хиляда. Съдът намира за неоснователни и изложените оплаквания за допуснато съществено процесуално нарушение в хода на административното производство, доколкото административния орган, издал процесната заповед е и актосъставител на АУАН, послужил като фактическо основание за прилагане на процесната ПАМ. Със съставяне на АУАН започва административно-наказателното производство срещу нарушителя, което се води по реда на ЗАНН. Заповедта за прилагане на ПАМ, независимо, че се издава въз основа на съставеният АУАН е акт, който следва производство, което се развива по реда на АПК, в което единствено приложима е нормата на чл. 10. В случая разбира се не може да се отрече спазване на задължението за безпристрастно упражняване на служебните задължения, доколкото същото произтича от разпоредбата на чл. 154, ал. 2 от ЗМВР, която намира приложение към всички държавни служители в МВР, е налице забрана те да участват при обсъждането, подготовката и вземането на решения, само когато те или свързаните с тях лица са заинтересовани от съответното решение или когато имат със заинтересованите лица отношения, пораждащи основателни съмнения в тяхната безпристрастност. Такива данни по делото няма и простото съвпадение в лицата, които са актосъставител и издател на заповедта за прилагане на ПАМ не е съществено процесуално нарушение, което да може да доведе на незаконосъобразност или нищожност на оспорения акт. За пълнота на изложението, следва да се отбележи, че

основанията за отвод и в ЗАНН са уредени единствено по отношение на административнонаказващия орган – чл. 51 от ЗАНН и на актосъставителя в чл. 37, ал. 3 от ЗАНН, но не и по отношение на лицата, прилагащи ПАМ по чл. 22 от ЗАНН.

Съгласно чл.171 ал.1 т.1 б.“б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач: който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

П. на посочената разпоредба е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения.

В случая, за да приложи ПАМ по отношение на жалбоподателя, административният орган се е позовал на хипотезата – че жалбоподателят управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство. Административният орган е приел за осъществена именно тази хипотеза, като е посочил в заповедта, че на посочените дата и място жалбоподателят управлява лек автомобил с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда.

В случая, безспорно е доказано управлението на МПС с концентрация на алкохол от 1, 10 промила от жалбоподателя, съгласно показанията на техническото средство-Алкотест Дрегер 7510.

Законодателят е предвидил, че ПАМ от процесния вид се прилага под прекратително условие – до решаване на въпроса за отговорността на водача на МПС, но за не повече от 18 месеца. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП не предвижда определяне на конкретен срок от административния орган в определени граници. Следователно при посочването на срока, за който е приложена принудителната административна мярка, административният орган не действа при условията на оперативна самостоятелност, тъй като срокът е определен в закона и в заповедта само се възпроизвежда предвидения в закона срок, а не се определя такъв от органа.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна на целта на закона, която е да се лишат от възможност лица, които са под въздействие на алкохол да управляват МПС - в защита на значим обществен интерес – на охрана на безопасното движение по пътищата. Чрез временното отнемане на свидетелството за управление на такива водачи се цели предвиденото в чл. 1, ал.2 от ЗДвП, да се опазват най- вече животът и здравето на участниците в движението по пътищата, да се опазват имуществото на юридическите и физическите лица.

Предвид така обоснованото отсъствие на всички основания за оспорване по чл. 146 АПК, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените разноси.

Ответникът не претендира разноси и няма доказателства да е направил такива.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 81 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалба на Д. С. Д., [ЕГН] от [населено място], чрез процесуалния му представител адв.Б. М., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 24-1184 -000054 от 29.06.2024г., издадена от мл. автоконтрольор при РУ К. при ОДМВР С. -А. М., с която на основание чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: